

Vyšehrad

Alfred de Musset *Mým láskám*

Alfred de Musset

Mým láskám

VYŠEHRAĐ

**PŘELOŽIL
GUSTAV
FRANCL**

Translation, Epilogue
© PhDr. Gustav Franci, 2006

ISBN 80-7021-513-5

*Co nejčastěj se zřít, prostě se milovat
bez lstí a vytáček i beze studu, lhaní,
bez klamně touhy žít, bez výčitek, jež raní,
jen ve dvou srdce svá na pospas lásce dát,*

*mít ohled k myšlenkám, když druhý se k nim sklání,
učinit z lásky den, ne temné sny a zdání,
a v jasu toho dne být volný právě tak
jak Laura, která šla milenci zazpívat.*

*Vy, jejíž každý krok jde vstříc vždy nové kráse,
vy, která stvořena jste k bezstarostným hrám,
to vy jste řekla mi, že takto rád mít mám.*

*Já, děcko veliké, jež s nedůvěrou nese
každíčkou myšlenku, jsem musel přiznat vám:
ba, život jiný je – leč takto miluje se.*

*Když nad kraj deštivý samotářský pták vzlétá
a jako náhodou temný les pozdraví,
tu slavík v hnízdě svém, byť byl na konci světa
a byť byl zadumán, přece mu odpoví.*

*Stejně když výzva má srdce vám osloví,
tu odpovíte mi a jediná ta věta,
jíž není zatěžko obletět i kraj světa,
dá srdci mému to, co chcete mít i vy.*

*A byla jste to vy, v níž tolik dobra žije,
jež mluví o smutku a tíži nostalgie?
Možná i já jsem žil se srdcem zraněným.*

*Milovat kdekoho přec nápad bláznivý je.
Ach, kdo nám přinese květiny Ofélie,
jež voda zahнала ke břehům neznámým?*

*Tak jako květ, jenž v jarním čase,
vánkem tu a tam polaskán,
v lesní houštině sedí sám
a tajuplně usmívá se,*

*jak svěží stonek, cítě zase
že květ se chystá k lásky hrám,
v hlubinách země zachvívá se
neznámou touhou vylekán,*

*právě tak Marie má milá,
když úsměvem rty rozvlnila
a vzhlédla ke mně zpívajíc,*

*svou duší v harmonii jemné
zdá se stoupati samozřejmě
do světa božských oběžnic.*

*Co chceš, květino moje malá?
Jsi půvabná jen vzpomínka?
Či uschlá, koketkou ses stala
dorazivší sem zdaleka?*

*V malé obálce zvláštní krásy
dlouhou cestu za sebou máš.
Cos viděla? A kdo tě až
v dalekém houští utrh asi?*

*Jsi květ, který vyrostl v lese
a změnil se pak v mrtvý stín?
Nebo tvůj nerozvitý klín
nějaké poselství mi nese?*

*Běda! V bělostné koruně
je skryta bolest nevinnosti.
Však zato tvoje listy hostí
nadějnou barvu zeleně.*

*Přinášíš mi poselství tajné?
Jen promluv, já jsem diskrétní.
Tvé tajemství tkví v zeleni?
Chceš vůní působiti na mne?*

*Mluv tiše, je-li tomu tak,
má tajuplná poselkyně!
A je-li tomu naopak,
tak na srdci mi usni klidně.*

*Já onu ruku dobře znám,
je půvabná, leč málo stálá,
jež stéblem trávy korunám
bělostná hrdla převázala.*

*Té ruce, jež je květinou,
žádný umělec, co jich svět zná,
nevytvořil by podobnou.
Jen Venušina je tak pěkná.*

*Je bělostná, je krásná, něžná
a víc, je snovou vidinou.
Kdo vlastní tuto ruku, nezná
v světě překážku jedinou.*

*Hned moudrá je, hned přísná zase.
A když jí něco vezme klid
dovede pěkně rozhněvat se.
Mlč, kvítku můj, a nech mě snít!*

*Ó ženy, tajemstvím přec není,
že máte tu zázračnou moc,
která pouhým úsměvem mění
nádherný den v bezbřehou noc.*

*Mlčení, slovo nečekané,
úsměšek, mohou státi se
pro toho, kdo k vám láskou plane,
dýkou, vraženou do srdce.*

*Pýchu můžete hýčkat v duši,
neboť pro naši zbabělost
nic vaši vládu nenaruší,
leda tak vaše nestálost.*

*Však moc i síla sebe tlumí
necháte-li je přerůstí.
A ten, kdo mlčky trpět umí,
v slzách vás, ženy, opouští.*

*Byť větší zlo ve světě není,
přijímá smutnou roli svou.
Raděj mám vlastní utrpení
než vaši činnost katovskou.*

*Bože! Znovu vás vidím, paní!
Z všech lásek, z všeho milování
vás jako první měl jsem rád.
Vzpomínáte si na ty časy?
Já nenasytím se té krásy.
Bylo to loni v létě snad.*

*Ach, markýzo, postůjme chvíli!
Ty časy, jež jsme promarnili,
létly jak vichr kolem nás.
Víš ty, má dávná přítelkyně,
kolik nám bylo tenkrát v zimě?
Mně dvacet, tobě osmnáct.*

*Nesnáším vlastní lichocení,
ale jestli má růže není
už svěží, přece má dost krás.
A nikde ve Španělich hlava
té tvé se, dítě, nerovnal!
Vzpomínáš na ten letní čas?*

*Na naše hádky každodenní?
Jak dala jsi mi k usmíření
náhrdelník z tvých bujných vlnad?
Tři noci pro ten dárek milý*

*já vzbouzel jsem se každou chvíli,
abych jej mohl zulíbat.*

*Ta dueňa, dueňa podlá!
Na den, kdy čertice tě bodla,
takže jsi chtěla přivolat,
ty, sličná andaluská růže,
rychlou smrt na starého muže
i na toho, kdo měl tě rád.*

*Však pozor, pozor, markýzo má,
i láska, třeba nevítaná,
si jednou najde místo své.
Srdci, jež v zajetí vás vzalo,
zůstalo pouze místa málo
pro jiné lásky lákavé.*

*Co říci? Tak to v světě chodí.
Jak ale může býti lodi,
když pluje v bouři prokleté?
Zavírám oči, vše mě zmáhá.
Živote sbohem – sbohem drahá,
tak už to chodí na světě.*

*Čas na svých křídlech odnášívá
jaro, které se marně skrývá
mizíc rychlostí létavic,
a všechno ve svém mlýně drtí,
naděje, osud, lesy, kvítí,
i mě, jenž miloval vás k smrti,
i tebe, jež už nevíš nic.*

*Já srdci bláhovému povídal:
Nestačí jedna láska k milování?
Nevíš, že kdo je mění bez ustání,
jen v marné touze žije, smuten, dál?*

*To nestačí, mé srdce vedlo svou,
to nestačí – jen jedna k milování.
Nevíš, že kdo je mění bez ustání,
smí vychutnávat rozkoš minulou?*

*Já srdci bláhovému povídal:
Není snad smutku dost, který nás raní?
Nevíš, že kdo je mění bez ustání,
na každém kroku nalézá jen žal?*

*To nestačí, mé srdce vedlo svou,
to nestačí – smutek, který nás raní.
Nevíš, že kdo je mění bez ustání,
smí vychutnávat bolest minulou?*

*Lze pociťovat větší okouzlení
než k spící Manon hlavu naklánět?
Vlas její sladce voní mi jak med
a pod nadrem bdí srdce v lehkém chvění.
Sen náhlý úsměvem jí zvlnil ret.*

*Tak usínat zná šípkový jen květ,
když v kalichu svém drobnou včelu vězní.
Kolébám ji. Což hezčí na pohled
poznal kdy svět?*

*Však přijde den, kdy jitřní rozednění
květinám vezme jejich jarní vzhled.
Pár hřebínků a perla v oušku změní
Manon, jež v zrcadlech mi prchne hned.
Což lásku bez zítřků a probuzení
poznal kdy svět?*

*Když smutnou sudbou člověk ztrácí
smích v rezignaci
i touhu svou,
pak hudba nebo krása něčí
pozvolna léčí
tu tíseň zlou.*

*Co zbraň v životě nedokáže
to půvab tváře
ti zachrání
a nápěv milovaný kdysi
něhu zas křísí
jen tím, že zní.*

*Táží se mě, proč na ulicích
se otáčím po poběhlicích
se zapáleným cigárem.
A jak to, že mi málo vadí,
když v zahálce utrácím mládí
a noc co noc na flámu jsem.*

*Julie, dej mi ústa svoje!
Ty noci, plné nepokoje,
vysušily tvůj rudý ret.
Má Afričanko, vlahým dechem
hled' osvěžit jej před dotekem
mých úst, ať z něho pijí med.*

*Můj tiskař křičí, hrdě stoje,
že připraveny má své stroje
a mé že budí ostudu.
Ctní lidé, co se potloukají
v klubech, za zcela jisté mají,
že nikdy lepší nebudu.*

*Máš, Julie, španělské víno?
Od včera jdeme cestou jinou!
Snad ho tam ještě trochu je.
Ach, jak jsou tvoje ústa žhavá!
Což naše vášeň zaostává?
Učiň s tím něco, Julie!*

*Smějí se, že mám uhry v tváři,
že ztloustnout se mi nepodaří,
že strašidlo jsem ve smutku.
A tak si myslím, že bych stejně
mohl zemřít na Heleně
udolán rakem žaludku.*

*Julie, klidně dočkej času
až na hranici ztratím krásu
jako nešťastný Herkules.
Protože tys mé smrti mírou,
otevři roucho Dejaniro,
ať v záru zhynu ještě dnes.*

*Když koketka Naděje zvaná
nás loktem šfouchne mimoděk
a otočí se udivená
a úsměv přidá jako vděk,*

*kam půjde muž? Za hlasem srdce,
které se stalo vlaštovkou.
Vlaštovka nelétá tak lehce
jak muž nesený touhou svou.*

*Ach, přelétavá kouzelnice,
víš ty, co můžeš způsobit?
Což starý Osud musí být
v poutech tak mladé milostnice?*

*Neviděli jste v Barceloně
tu lvici s ňadry snědými,
jež vzdouvají se nepokojně?
Hle, milenka, toužící po mně,
krásná markýza d'Amaegui.*

*Já písničky jsem skládal na ni
a nejednou se pro ni bil.
Častokrát stál jsem v mlze ranní
a v okno hleděl bez přestání,
než vánek stóru rozvlnil.*

*Je má. Jenom mně náležejí
ty zraky s černým obočím,
i pružné tělo, nohy její
a vlasy, jež ji ovíjejí
jako královský hermelín.*

*Mně patří hrdlo, jež se sklání
když v budoáru usíná,
i sukně, jež jí boky chrání,
i hebké misky jejích dlaní,
i nožka, v botce sevřená.*

*Když v oči se jí podíváte,
skryté pod sítím čepečku,
ať dosvědčí mi stádo svaté,
tu vše, co roucho rozevláté
skrývá, laskáte po očku.*

*Nádherná v tom svém nepořádku,
když, ňadra mimo košilku,
se jako o velikém svátku
vrhá vstříc milostnému zmatku
ohněm pálicích polibků.*

*V své radosti jak šílená je.
Prozpěvuje si od rána.
Když punčošky si natahuje,
tu ohýbá dvě nožky svoje
až korzet z toho újmu má.*

*Kupředu! A ne bez kuráže
já krásnou letní nocí jdu.
V serenádě, jak láska káže,
odstranit hodlám všechny strážce
od východu až k západu.*

*V noci, jež barvy tlumí,
na věži sedí si
terč luny
jak bod nad měkkým i.*

*Luno, proč v stínu noci
vzbouzíš svým paprskem
zlý pocit,
když zříš na naši zem?*

*Jsi zrakem cherubína,
jehož tvář proradnou
tvá siná
přikrývá maskou svou?*

*Nepodobáš se kouli?
Jsi pavouk bez nohou,
jenž koulí
své tělo oblohou?*

*Nebo jsi orloj spíše,
jehož tvář kulatá
čas tiše
proklatcům počítá?*

*A nevede tě touha
číst v čele toulavém
jak dlouhá
bude pouť věčným snem?*

*To červ na tobě hlodá,
když tmě disk veliký
se poddá,
prchaje do dálky.*

*Kdo oslepil tě, rci mi.
Snad hustý les to byl,
jenž svými
stromy tě poranil?*

*Neboť tvář tvoje bledá
jen srpkem ubohým
si hledá
místo za oknem mým.*

*Vstaň luno zmírající,
už sličná Diana
svou kšticí
se dotkla moře dna.*

*V jejím odlesku mizí
tvé čelo, svrasklé teď,
v němž ryzí
svit dán je za oběť.*

*Kéž se nám opět vrátí
lovkyně bělostná,
 jež hnáti
zná jítrem jelena.*

*Ať stane pod platany,
pod svěžím ořeším
 tu s námi
Diana s chrtem svým!*

*Černé kůzle se ztiší
a v rokli skrýt se chce
 když slyší,
slyší ji blížít se.*

*A jak se z lovu vrací
přes lesy, pastviny,
 tu ztrácí
se jí chrt jediný.*

*Večer, když vody bouří,
sestřička Apolla
 se v moři
s úžasem smočila.*

*A v noci bez naděje
na pastýřových rtech
 se chvěje
lehounký ptačí zpěv.*

*Luno, v paměti naší
tvých četných lásek zvěst
se vznáší
kráse tvé na počest.*

*Jsi neustále mladá
a každý pocestný
dík vzdává
kouzlu tvé proměny.*

*Ovčák tě bude ctíti,
třebaže na tvou líc
psi lítí
štěkat budou tím víc.*

*Kapitán miluje tě,
ať brázdí zimním dnem
či v létě
moře svým korábem.*

*Stejně tak sličné dítě,
jež mladou doubravou
jde hbitě
s písničkou veselou.*

*Jak medvěd, jenž má pouta,
za tebou oceán
výš stoupá,
tvým zrakem připoután.*

*Ať prší nebo sněží
v poklidu večerním
 já stěží
tobě se ubráním.*

*Zřím v tmě, jež barvy tlumí,
jak na věž sedl si
 terč luny,
ten bod nad měkkým i.*

*Když manžel podvedený
proklíná milence,
 z té změny
máš radost dokonce.*

*Hle, matka obětavá,
ač smutně tváří se,
 klíč dává
zeti od ložnice,*

*který jde připravit si
své lože svatební
 a svíci
zháší bez prodlení.*

*A zatím jeho žena,
drcena studem svým,
 se nemá
k radostem manželským.*

*Leč manžel rozohněný
chce rychle zmocnit se
své ženy,
jíž naříkat se chce.*

*Uf! K čemu je má snaha,
jíž chci ti blaho dát,
má drahá,
když ty máš ze mne strach!*

*A zas obejme paní.
Však tajuplný svit
mu brání
čin sladký dokončit.*

*Čí oko, manžel praví,
pohledem zvědavým
se staví
na stráž před ložem mým?*

*Ač noc už barvy tlumí,
na věži sedí si
terč luny
jak bod nad měkkým i.*

*Zjevem i řečí jste můj anděl dokonalý.
Jen chvílku s vámi být a mír je nastolen,
neb bouře odlétá jak pták mizící v dáli.
S ní často štěstí mé končívá s večerem.*

*Kdo potom zažene můj neklid neustálý?
Blesk, který pohasne, vyvolá smutek jen.
Že dobrá nálada je přesto host můj stálý?
Lze divit se, když smím být vaším přítelem?*

*Má láska k vám je snem, jenž přede mnou
se skrývá.
Můj ustrašený zrak se z hloubi na vás dívá,
co ten váš naopak z výšin mne sleduje.*

*Kéž zapomenete na mne v nejkratším čase
tak jako cherubín, jenž pranic nestará se
o kněze, když šťasten k nebesům putuje.*

*Nino, tvé pousmání,
tvé něžné zavzdychání
a tvé dvě oči laní
mi štěstí přinesly.*

*Všechna ta krásná léta,
růže z celého světa,
jež vzala bouře kletá,
nám v srdcích zůstaly...*

*Nino, má kouzelnice,
moře za metelice
se stále víc a více
před námi vzdouvalo.*

*My přemohli jsme bídu
a břeh, podobný hnízdu,
jsme objevili v klidu
zahánějící zlo.*

*Půvabná Itálie,
kde tak sladce se žije,
nikdo bez tebe neprožije
jediný šťastný den.*

*Ach, stále jsou nám dražší
ty břehy země vaší,
k nimž touha těch se stále snáší,
co láskou žijí jen.*

O B S A H

<i>Co nejčastěj se zřít</i>	/ 7
<i>Když nad kraj deštivý</i>	/ 8
<i>Marie</i>	/ 9
<i>Jedné květině</i>	/ 10
<i>Slečně XXX</i>	/ 12
<i>Juaně</i>	/ 13
<i>Já srdci bláhovému</i>	/ 15
<i>Rondeau I</i>	/ 16
<i>Když smutnou sudbou</i>	/ 17
<i>Julii</i>	/ 18
<i>Píseň</i>	/ 20
<i>Andalusanka</i>	/ 21
<i>Balada o luně</i>	/ 23
<i>Zjevem i řečí</i>	/ 29
<i>Kantáta pro Betinu</i>	/ 30
<i>Nikdy, pravila jste</i>	/ 32
<i>Píseň</i>	/ 33
<i>Pepitě</i>	/ 34
<i>Ulrichovi G.</i>	/ 36
<i>Paní markýza</i>	/ 37
<i>Barberinina píseň</i>	/ 40
<i>Lauře</i>	/ 41
<i>Lydie (Podle Horatia)</i>	/ 42
<i>Ninoně</i>	/ 44
<i>Záclona (Podle Goetha)</i>	/ 47

<i>Beatrice Donato</i>	/ 48
<i>Ne, byť i trápení</i>	/ 49
<i>Jen vzpomínej</i>	/ 50
<i>Rondeau II</i>	/ 52
<i>Paní G...</i>	/ 53
<i>Rondeau III</i>	/ 54
<i>Mimi Pinson Píseň</i>	/ 55
<i>Vidím ve vzpomínce</i>	/ 58
<i>Rozloučení se Zuzanou</i>	/ 59
<i>Verše, napsané v cele č. 14</i>	/ 61
<i>Slečna Rachel</i>	/ 62
<i>Paní A. T.</i>	/ 63
<i>Píseň</i>	/ 64
<i>George Sandové (I., II., III., IV., V., VI.)</i>	/ 65
<i>Pod portrét Augustiny Brohanové</i>	/ 71
<i>Ninoně</i>	/ 72
<i>Aimée d'Altonové (I., II., III., IV.)</i>	/ 74
<i>Fortuniova píseň</i>	/ 76
<i>Jedné zemřelé (de Musset)</i>	/ 77
<i>Bolero</i>	/ 79
<i>Paní Jaubertové</i>	/ 81
<i>Porada s jednou Pařížankou</i>	/ 82
<i>Lucii</i>	/ 86
<i>Sbohem</i>	/ 89
<i>Smutek</i>	/ 90
<i>Básník lásky</i>	/ 91

EDICE
verše
SVAZEK
(19)

Alfred de Musset
Mým láskám

Z francouzských originálů vybral, přeložil
a doslov napsal Gustav Franci
Vazba a grafická úprava Vladimír Verner
Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2006 jako svou 734. publikaci
Vydání ve Vyšehradu první. 1,31 AA. Stran 96
Redigovala Blanka Koutská
Odpovědná redaktorka Marie Válková
Vytiskla tiskárna Ekon, Jihlava
Doporučená cena 148 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 80-7021-513-5